

Arrest

nr. 265 728 van 17 december 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. BEAUCHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 mei 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2021, waarbij de terechting wordt bepaald op 17 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die *loco* advocaat G. BEAUCHIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 april 2020 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn echtgenote mevr. E.C., van Roemeense nationaliteit.

Op 1 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot intrekking van de bijlage 19ter waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 250 603 van 8 maart 2021 de beslissing vernietigt.

Op 22 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 maart 2021. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.04.2020 werd ingediend door

Naam: C.

Voornaam(en). M.

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: (...)1993

Geboorteplaats: Shkoder

Identificatienummer in het Rijksregister:2 xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 2018 ANTWERPEN

Naam voor het huwelijk: L. M. (°...)1993)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkenen voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Deze aanvraag werd reeds op 1.10.2020 behandeld middels een niet-inoverwegingname, gelet op het inreisverbod waar betrokkenen het voorwerp van uitmaakt. Deze beslissing werd door de RvV vernietigd bij arrest 250 603 dd. 08.03.2021. Daarom wordt huidige aanvraag heden opnieuw behandeld

Betrokkene vroeg op 22.04.2020 gezinsherening aan in de hoedanigheid van echtgenoot van de Roemeense C. E. (RR: ...), in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40bis, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten op zichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkenen het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Duitse autoriteiten. Betrokkene staat geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art 24 S I S II) tot 12.08.2026 Betrokkene werd door Duitsland (DEP151521489200000001) ter fine van weigering van toegang gesignalerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen op 16.12.2019 een huwelijk is aangegaan met referentiepersoon, met andere woorden na het in voege gaan van voormelde seining. Na dit huwelijk nam u de achternaam van uw vrouw aan. Een huwelijk geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkenen en zijn echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkenen een afgeleid verblijfsrecht moet

worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn echtgenote niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Er is verder geen sprake van gemeenschappelijke kinderen. Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorthing van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, zijn echtgenote ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Er kan worden besloten dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden. Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnentrekking in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds de toegang tot de Schengenzone is ontzegd, hetgeen noch opgegeven noch geschorst is door de Duitse autoriteiten en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinsherening

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinsherening cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In de synthesememorie voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009, van de artikelen 40bis en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging, van de formele motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel “audi alteram partem” en van het hoorrecht. Verzoeker voert tevens een manifester appreciatiefout aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker in de synthesememorie het volgende uiteen

“PREMIERE BRANCHE : LES MOTIFS DE LA DECISION NE SE VERIFIENT PAS A LA LECTURE DU DOSSIER ADMINISTRATIF

Résumé de la première sous-branche : non-dépôt du document uni tonde la décision dans le dossier administratif

9. En ce QUE le fondement de la décision attaquée est la prise d'une prétendue interdiction d'entrée en Allemagne.

La partie défenderesse ne fournit que peu d'informations sur cette interdiction d'entrée, mis à part la date à laquelle elle prendrait fin.

Aucun document du dossier administratif ne permet de vérifier les motifs de la décision quant à ce.

10. Alors QUE Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs prescrivent que tout acte administratif au sens de l'article 1er doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision.

Ce devoir oblige également la partie défenderesse à faire apparaître de façon claire et non équivoque son raisonnement afin de permettre au destinataire de le comprendre, de le contester et de permettre à la juridiction compétente d'exercer son contrôle à ce sujet.

Dans le cadre du contrôle de légalité, ce contrôle doit permettre de vérifier si l'autorité administrative n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation.

L'article 62§2 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que : « §2. Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'Etat s'y opposent. »

11. En l'espèce, le requérant ne peut pas considérer la motivation de l'acte attaqué comme adéquate car l'acte attaqué se fonde sur une interdiction d'entrée prétendument prise par les autorités allemandes et valable sur l'ensemble du territoire Schengen.

A la lecture du dossier administratif, force est de constater qu'aucune information concernant cette interdiction n'y figure.

Il ressort du dossier administratif, tel qu'il avait été communiqué à la partie requérante qu'une première décision avait été prise, le 30 septembre 2020. et que selon les motifs de cette décision, qui n'a jamais été notifiée, les dates de début et de fin de l'interdiction d'entrée étaient différentes.

De plus, le dossier administratif ne contient pas le résultat de la recherche S.I.S. Il du requérant.

Durant la précédente procédure devant votre Conseil, la partie défenderesse n'a pas jugé opportun de déposer la moindre preuve afférente à l'interdiction d'entrée en question alors que ce grief était déjà formulé. Le dossier administratif n'a pas non plus été complété dans ce sens par la partie défenderesse depuis l'arrêt de Votre conseil du 8 mars 2020.

Les motifs de la décision attaquées ne peuvent être compris ou vérifié à la lecture du dossier administratif.

Ainsi, les informations reprises dans la décision attaquée, à savoir le numéro de dossier allemand ne peut suffire à fonder la décision entreprise.

L'absence d'obligation pour la partie défenderesse de produire la preuve de l'interdiction d'entrée constituerait une violation évidente des droits de la défense.

Ce faisant, l'acte attaqué viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991. l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et le principe de motivation matérielle des actes administratifs, en combinaison avec le principe de minutie. En effet, la préparation avec soin des décisions administratives exige que l'ensemble des éléments connus soins joints au dossier administratif au moment de la prise de la décision attaquée.

En l'absence de possibilité de vérifier l'existence de l'interdiction d'entrée, sa durée et sa base légale, le requérant ne peut opposer valablement une défense. La décision attaquée, en ce qu'elle est basée sur un dossier administratif lacunaire, viole le principe de l'obligation du respect des droits de la défense.

12. Argumentation de la partie défendresse

La partie défenderesse a. par sa note d'observation, déposé deux pièces au dossier administratif :

Le message des autorités allemandes (Hit Sirene) :

La rite de synthèse de l'attaché qui clarifie que l'interdiction d'entrée prise par l'Allemagne était valable jusqu'au 12 août 2026 et pas jusqu'au 20.08.2022.

La partie défendresse prétend que ces éléments apparaissent au dossier administratif du requérant, et que dès lors la critique qu'il formule en l'espèce n'est pas fondée.

13. Réfutatuion de l'argument de ta partie défenderesse

Le requérant s'étonne de lire que ces éléments apparaissent déjà dans son dossier administratif puisque ces éléments n'ont pas été communiqués par le service « publicité ».

Par ailleurs, il constate qu'il avait déjà soulevé l'absence de l'interdiction dans son dossier administratif dans le premier recours qu'il a introduit (voir point 10 du recours introduit le 9 novembre 2021) et que contrairement à la note d'observation du 26 mai 2021. la partie défenderesse n'avait pas jugé opportun de communiquer clairement au requérant les éléments permettant de comprendre les motifs de la décision précédentes (qui fonde toujours la décision actuelle).

Entre temps le requérant à demander une nouvelle fois à l'Office des étrangers de lui communiquer son dossier administratif et ne peut que constater qu'il ne contient toujours pas les documents que la défenderesse dépose par sa note. Si ces documents n'avaient pas été versés au dossier, le requérant estime que la partie défenderesse se livre à une motivation a posteriori.

Si ces éléments ont été versé au dossier, le requérant constate qu'il n'a pas pu les consulter alors qu'il a respecté la procédure lui permettant de consulté son dossier. Il estime que n'ayant pu consulté cette pièce fondamentale à la décision, qu'il n'a pas pu faire valoir l'ensemble des moyens pertinents à sa défense.

Deuxième sous -branche : absence de base légale à la prise de la décision attaquée et erreur manifeste cl appréciation

14. EN CE QUE le requérant est le mari d'une ressortissante de l'Union Européenne qui a exercé son droit à la liberté de circulation, sa demande de séjour de plus de trois mois se base sur la directive 2004/38/CE.

Dans les motifs de la décision attaquée, la partie défenderesse ne conteste pas que le requérant remplit les conditions de l'article 40bis de la loi. mais indique que d'autres conditions doivent également être respectées. La partie défenderesse estime qu'en raison de l'interdiction d'entrée le requérant ne remplit pas cette condition.

15. Alors QUE l'article 40bis de la loi du 15 décembre 1980. énumère les conditions suivantes :

« § 1 er. Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans les lois ou les règlements européens dont les membres de famille du citoyen de l'Union pourraient se prévaloir, les dispositions ci-après leur sont applicables.

§ 2. Sont considérés comme membres de famille du citoyen de l'Union :

1° le conjoint ou l'étranger avec lequel il est lié par un partenariat enregistré considéré comme équivalent à un mariage en Belgique, qui l'accompagne ou le rejoint;

[.]

§ 3. Les membres de famille visés au (ss' 2 qui sont citoyens de l'Union ont le droit d'accompagner ou de rejoindre le citoyen de l'Union visé à l'article 40, § 3. pour autant qu'ils remplissent la condition énoncée à l'article 4L alinéa 1er. Les membres de famille qui ne sont pas citoyens de l'Union doivent remplir la condition fixée à l'article 4L alinéa 2.

§ 4. Les membres de famille visés au § 2 qui sont citoyens de l'Union ont le droit d'accompagner ou de rejoindre le citoyen de l'Union visé à l'article 40, § 4, alinéa 1er, 1° et 2°, pour une période de plus de trois mois pour autant qu'ils remplissent la condition fixée à l'article 4L alinéa 1er. Les membres de famille qui ne sont pas citoyens de l'Union doivent remplir la condition fixée à l'article 4L alinéa 2.

Le citoyen de l'Union visé à l'article 40, § 4, alinéa 1er, 2°, doit également apporter la preuve qu'il dispose de ressources suffisantes afin que les membres de sa famille visés au § 2 ne deviennent pas une charge pour le système d'aide sociale du Royaume au cours de leur séjour, et d'une assurance maladie couvrant l'ensemble des risques pour les membres de sa famille dans le Royaume. Dans le cadre de l'évaluation des ressources, il est tenu compte de la situation personnelle du citoyen de l'Union, qui englobe notamment la nature et la régularité de ses revenus et le nombre de membres de la famille qui sont à sa charge. »

16. En l'espèce, la décision attaquée se fonde sur le fait que le requérant ne remplirait pas les conditions nécessaires à l'octroi d'un titre de séjour de plus de trois mois sur la base de l'article 40bis de la loi du 15 décembre 1980.

La partie défenderesse ne conteste pas le fait que le requérant et son épouse puissent remplir les conditions légales prévues aux article 40bis et 40ter de la loi du 15 décembre 1980, mais fonde la décision sur l'existence d'« autres conditions » jurisprudentielles et se réfère à la condition établie par la Cour de Justice de l'Union Européenne dans son arrêt C-82/16, du 8 mai 2018.

Cet arrêt retient en effet que dans le cadre d'une demande de regroupement familial introduite en Belgique par des citoyens de l'Union de nationalité belge et n'ayant pas fait usage de leur droit à la liberté de mouvement, le fait que le candidat regroupant se soit vu délivrer une interdiction d'entrée dans un Etat Schengen pourrait entraîner un refus de regroupement familial. Il y a lieu, pour prétendre au regroupement familial, de démontrer un qu'un lien de dépendance fort uni le regroupé belge et le regroupant.

Le requérant fait valoir que cette jurisprudence ne peut lui être appliquée, et partant qu'on ne peut lui opposer l'absence de lien de dépendance avec son épouse pour justifier la décision de refus de regroupement familial en raison du fait qu'il n'est pas dans la même situation que les demandeurs de l'affaire C-82/16.

Premièrement, le requérant souligne qu'il apparaît très clairement des motifs de L'arrêts qu'il n'a pas vocation à s'appliquer à lui (para 18) :

« // ressort de ta décision de renvoi que les requérants au principal sont tous des ressortissants de pays tiers, membres de la famille de ressortissants belges qui n'ont pas exercé leur liberté de circulation ou d'établissement Ces requérants ont fait l'objet d'une décision de retour, assortie d'une décision d'interdiction d'entrée sur le territoire de l'Etat membre concerné.

Pour chacun d'entre eux. cette dernière décision est devenue définitive et, selon la juridiction de renvoi, ne peut, en vertu du droit national, en principe disparaître ou cesser temporairement de produire ses effets que par l'introduction, à l'étranger, d'une demande de levée ou de suspension de ladite décision."

Le requérant rappelle ainsi que dans le cadre de cet arrêt la Cour de Justice de l'Union Européenne n'était en effet pas saisie de la question d'un regroupement familial entre un citoyen de l'Union Européenne qui a exercé sa libellé de circulation et d'un ressortissant de pays tiers, qui au niveau

européen a été régie par la directive 2004/38, mais comme indiqué dans l'arrêt en question (le requérant souligne) :

« La demande de décision préjudiciale porte sur l'interprétation de l'article 20 TFUE. Des articles 7 et 24 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne (ci-après la « Charte ») et des articles 5 et 11 de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil, du 16 décembre 2008, relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants d'un pays tiers en séjour irrégulier ».

« En outre, elle relève que les différents citoyens de l'Union en cause dans ces affaires au titre du lien familial qui les unit respectivement aux requérants au principal ne se rendent pas régulièrement dans un autre Etat membre en qualité de travailleurs ou de prestataires de services, et qu'ils n'ont pas développé ou consolidé une vie de famille avec ces requérants ci l'occasion d'un séjour effectif dans un autre Etat membre que la Belgique. »

En effet, de manière tout à fait explicite, la Cour indique d'ailleurs (§29, le requérant souligne) : « La juridiction de renvoi constate, ensuite, que les affaires portées devant elle ne relèvent ni du champ (L'application de la directive 2003/86/C'Edit Conseil, du 22 septembre 2003, relative au droit au regroupement familial (JO 2003, L 251, p. 12), ni de celui de la directive 2004/38/CE du Parlement européen et du Conseil, du 29 avril 2004, relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des Etats membres, modifiant le règlement f...]. ».

Or, le requérant base sa demande de regroupement familial sur un droit tiré de la directive 2004/38/CE. De ce simple fait, il estime qu'il ne peut se voir appliquer une condition qui n'est pas retenue par la loi. et qui, si elle est une construction jurisprudentielle, ne peut s'appliquer directement à sa situation.

Dans la décision attaquée, la partie défenderesse s'en réfère également à l'arrêt du Conseil d'Etat du 9 août 2016 n°238.596 ne peut pas non plus s'appliquer au cas d'espèce et ce. Pouilles mêmes raisons.

En motivant la décision sur base de conditions qui trouvent à s'appliquer dans une situation qui n'est pas celle du requérant, et sans justifier la raison pour laquelle cette condition devrait s'appliquer à son cas particulier, la partie défenderesse a violé l'article 40bis de la loi du 15 décembre 1980.

En effet, la partie défenderesse ne peut ajouter de conditions à celles prévues par le législateur qui a transcrit la directive européenne 2004/38/CE.

La violation de cet article entraîne de facto, la violation de l'obligation matérielle des décisions administratives à laquelle est soumise la partie défenderesse.

17. Il apparaît que la partie défenderesse a manifestement confondu la situation du requérant avec la situation dans laquelle se trouverait le membre de la famille d'un citoyen de l'Union européenne et le ressortissant d'un état tiers qui rejoindrait un ressortissant belge qui n'a pas exercé son droit à la liberté de circulation et que la décision n'est pas légalement fondée.

La motivation de l'acte attaqué en est partant inadéquate et viole l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980.

La première branche du présent moyen est fondée.

18. Argumentation de la défenderesse

La partie requérante indique que la décision ne reconnaît aucunement le fait que la partie requérante remplisse les conditions du regroupement familial, fixé par l'article 40bis de la loi du 15 décembre 1980 et qu'une lecture correcte de la décision attaquée considérerait que l'agent de l'Office des étrangers a refusé de faire droit à la demande du requérant en raison du fait qu'il n'avait pas le droit d'entrer en Belgique et que les autres conditions du regroupement familial n'ont donc pas été analysée.

La partie défenderesse estime qu'il ne peut s'agir d'un refus automatique et que l'Office des étrangers a pris en considération les éléments propres à la situation du requérant.

La partie défenderesse se réfère à nouveau à l'arrêt C-82/16 de la Cour de Justice et indique qu'il n'existe pas de lien de dépendance qui permet de reconnaître le droit au séjour.

La partie défenderesse conclut que le requérant n'a pas démontré d'élément qui démontrerait l'existence d'un lien de dépendance avec son épouse qui montrerait une obligation dans son chef de la rejoindre.

19. Réfutation

Force est de constater que le requérant ne suggère d'aucune manière qu'il s'agisse d'un refus automatique de délivrer la carte de séjour, contrairement à ce qu'allègue la partie défenderesse.

Le requérant conteste le besoin de démontrer une relation de dépendance en raison du fait que l'arrêt C-82/16 ne s'applique pas à sa situation en raison du fait que l'arrêt C-82/16 ne peut être appliquer à sa situation, et qu'il ne peut pas comprendre les raisons qui poussent l'Office des étrangers à considérer d'autres conditions que celles prévues par la loi et la directive 2004/38/CE.

La partie défenderesse ne parvient pas à réfuter, dans sa note d'observations, le grief soulevé par le requérant et ne justifie pas, même a posteriori de la raison qui fonderait l'Office des étrangers à appliquer cette jurisprudence au cas d'espèce.

Pour le surplus, il y a lieu de penser que l'interdiction d'entrée prise à son encontre en Allemagne est fondée sur la directive 2008/115/CE du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (appelée "directive retour"). Or, l'article 2 de la directive retour limite son champ d'application aux "ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un Etat membre". Le séjour irrégulier est défini à l'article 3 comme "la présence sur le territoire d'un Etat membre d'un ressortissant d'un pays tiers qui ne remplit pas, ou ne remplit plus, les conditions d'entrée énoncées ci l'article 5 du code frontières Schengen, ou d'autres conditions d'entrée, de séjour ou de résidence dans cet Etat membre".

Le code Schengen définit «ressortissant de pays tiers» : « toute personne qui n'est pas citoyen de l'Union au sens de l'article 20. paragraphe I. du traité sur le fonctionnement de l'Union européenne et qui n'est pas visée par le point 5) du présent article, soit :

5) a) les citoyens de l'Union, au sens de l'article 20. paragraphe 1, du traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, ainsi que les ressortissants de pays tiers membres de la famille d'un citoyen de l'Union exerçant son droit à la libre circulation, auxquels s'applique la directive 2004/38/CE du Parlement européen et du Conseil ».

Le requérant se prévaut dans la demande qui a donné lieu à la décision attaquée de l'application de la directive 2004/38/CE et constate ainsi que l'interdiction d'entrée prise à son encontre est devenue caduque depuis son mariage avec sa compagne roumaine. Il s'interroge ainsi sur les effets actuels de l'interdiction d'entrée prise à son encontre en Allemagne.

C'est notamment pour cette raison qu'il estime que la jurisprudence de la Cour de Justice qui fonde la décision attaquée (C-82/16) ne peut s'appliquer à son cas d'espèce.

Le moyen est fondé.

Deuxième branche : absence de motivation adéquate au regard du droit à la vie FAMILIALE DU REQUÉRANT

20. En ce QUE le requérant n'a pas été autorisé à vivre avec son épouse.

21. Alors QUE l'article 8§ 1 de la CEDI 1 consacre le droit à la vie privée et familiale et que ce droit est également consacré par la Charte des droits fondamentaux, en son article 7.

Conformément à la jurisprudence développée par la Cour Européenne des droits de l'Homme¹, il y a lieu de vérifier, dans le cas d'une personne, qui n'est pas admise à résider en Belgique, si la Belgique est tenue à une obligation positive de permettre de maintenir et de développer la vie privée et familiale.

La mise en balance des intérêts en présence doit se faire conformément à la jurisprudence européenne, comme La rappelé Votre Conseil dans l'arrêt n° 197.31 1 du 22 décembre 2017.

22. En l'espèce, la partie défenderesse devait tenir compte de la vie familiale du requérant et qu'elle devait procéder à la mise en balance des intérêts de la cause.

La décision attaquée ne fait aucunement référence à l'article 8 de la CEDH, qui consacre pourtant droit à la vie privée et familiale et qui est le fondement même de l'existence de la procédure de regroupement familial.

De plus, à la considérer établie l'interdiction d'entrée en question, il apparaît que refuser au requérant le séjour, même en l'absence d'ordre de quitter le territoire belge, aura pour effet, en raison de l'interdiction d'entrée, d'empêcher le requérant et son épouse de maintenir et de développer leur vie privée et familiale en Belgique.

1 Cour EDH 28 novembre 19%. Ahmut Pays-Bas. § 63: Cour EDH 3 1 janvier 2006. Rodrigues Da Silva et Hoogkamer Pays-Bas. § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986. Rees Royaume-Uni, § 37)

Force est de constater, qu'il ressort clairement des motifs de la décision qu'aucun examen à Faune de l'article 8 de la CEDH n'a été fait par la partie défenderesse avant la prise de l'acte attaqué.

Ce faisant, la décision attaquée viole l'article 8 de la CEDH, l'article 7 de la Charte européenne des droits fondamentaux, tout comme le principe de proportionnalité.

La deuxième branche est fondée.

23. Argumentation de la défenderesse

La partie défenderesse estime qu'il ne peut être invoqué de violation de l'article 8 en raison de l'absence de mesure d'éloignement qui accompagnerait le refus de séjour, et qu'ainsi une décision qui ne met pas fin au séjour ou qui postulerait un éloignement ne peut avoir pour effet de mettre fin aux relations familiales du requérant.

En ce qui concerne l'obligation positive de l'Etat de permettre au requérant de développer et maintenir sa vie privée et familiale en Belgique, la partie défenderesse est d'avis que le requérant n'a pas démontrer que la vie privée et familiale du requérant ne peut avoir lieu qu'en Belgique et ajoute que les moyens de télécommunication actuels permettront à la partie requérante de garder un contact rapproché avec sa compagne, et cite de la jurisprudence de votre Conseil.

D'autre part, citant la jurisprudence de Votre Conseil du 07.03.2008 nr. 8.469. la partie défenderesse allègue que le contrôle du respect de l'article 8 de la CEDH peut être implicite.

La décision attaquée n'aurait pas pour effet de séparer de manière définitive le requérant de sa compagne.

La partie défenderesse en conclut que le moyen n'en serait pas fondé.

24. Réfutation de l'argumentation de la partie défenderesse

Le requérant ne constate qu'aucun des arguments repris dans la note d'observations de la partie défenderesse ne se trouve dans la décision attaquée, pas même en germes, et qu'ainsi cette justification a posteriori ne permet pas de rétablir la légalité de la décision.

En ce qui concerne le prétendu contrôle implicite de l'absence de violation de l'article 8 de la CEDH auquel l'Office des étrangers se serait prétendument livré, il n'apparaît qu'aucun des motifs de la décision ne permet de déduire que ce contrôle a été effectué, même implicitement.

Aucun des éléments du dossier administratif ne permet de déduire à un contrôle implicite.

Au contraire, il apparaît que l'Office des étrangers a appliqué aveuglément une jurisprudence et s'est concentré sur l'application de cette jurisprudence sans même vérifier qu'elle était d'application, et dès lors sans vérifier qu'il y avait une potentielle obligation positive dans le chef de la partie défenderesse de permettre au requérant de maintenir et développer la vie familiale en Belgique. Le requérant ne peut comprendre des motifs de la décision et ne peut vérifier qu'un tel contrôle a eu lieu, et quels éléments ont été pris en compte.

Le moyen est donc fondé.

TROISIEME BRANCHE : LE REQUÉRANT N'A PAS ETE ENTENDU AVANT LA PRISE DE LA DECISION ATTAQUEE

25. En ce que la partie défenderesse a pris une décision en estimant qu'il n'y avait pas lien de dépendance entre le requérant et la regroupée alors que le requérant n'a pas été interrogé quant à cette potentielle dépendance.

26. Alors que le droit d'être entendu implique, en tant que principe général du droit de l'Union Européenne, implique que le destinataire d'une décision susceptible de l'affecter soit mis en mesure de faire connaître utilement son point de vue au sujet des éléments sur lesquels l'administration entend fonder sa décision.

27. En l'espèce, le requérant considère que si tant était que la partie défenderesse pouvait faire application de la jurisprudence de la Cour, quod non, il lui appartenait d'interroger le requérant sur son degré de dépendance à son épouse et sur la possibilité d'exercer, à distance jusqu'à l'expiration de la mesure d'interdiction d'entrée, son droit à la vie privée et familiale.

Le principe audi alteram partem, le principe de fair-play et les droits de la défense ont ainsi été violé.

La troisième branche est fondée.

28. Argumentation de la partie défenderesse

La partie défenderesse indique dans sa note d'observation que le requérant ne peut invoquer de violation du droit d'être entendu en raison du fait qu'il est à l'initiative de la décision prise à son encontre, et qu'il a introduit la demande de regroupement familial et qu'il a donc eu l'opportunité de faire valoir l'ensemble des éléments qu'il souhaitait soumettre à la connaissance de l'Office des étrangers.

La partie défenderesse allègue également que le requérant ne démontrerait pas que la décision prise aurait été différente, ni quels éléments le requérant aurait pu faire valoir.

29. Réfutation de l'argumentation de la partie défenderesse

Le requérant maintient que dans l'hypothèse où la jurisprudence K.A. C-82/16 de la Cour de Justice trouverait à s'appliquer en l'espèce quod non, et qu'aux conditions légales reprises à l'article 40bis de la loi s'ajouteraient ainsi une condition jurisprudentielle, il devait être informé de cette condition supplémentaire et qu'il devait être invité, par écrit à formuler ses éventuelles observations sur le lien de dépendance qui l'unit à son épouse.

En effet, le requérant s'il peut lire la loi belge en matière de regroupement familial, ne peut connaître les développements jurisprudentiels et ne peut être tenu de démontrer qu'il remplit une condition qui n'est pas clairement définie par la loi.

Dans ce contexte, il apparaît que bien qu'ayant solliciter le titre de séjour, et qu'il soit donc à l'initiative de la décision attaquée, il devait être informé du fait que l'autorité s'apprêtait à refuser sa demande sur base d'un critère qui lui est inconnu et être mis en état d'y répondre utilement.

Le requérant aurait fait valoir le fait qu'il travaille et qu'il participe activement aux revenus du ménage, qu'il a développé une vie sociale et une carrière en Belgique, puisqu'il a été mis en possession d'un titre de séjour provisoire."

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat verweerde in de bestreden beslissing heeft uiteengezet waarom verzoeker niet op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk kan worden toegelaten. Verweerde heeft er hierbij op gewezen dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod uitgevaardigd door de Duitse autoriteiten en dat niet werd ingetrokken of opgeheven. Hij heeft tevens geduid dat hij rekening hield met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) waaruit blijkt dat in een dergelijk geval moet worden onderzocht of omwille van de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn echtgenote, burger van de Unie toch een verblijfsrecht wordt toegestaan (cf. HvJ 18 mei 2018, C-82/16, K.A./België). Verweerde heeft ook uitvoerig uiteengezet waarom hij meent dat *in casu* van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie geen sprake is en dat geenszins blijkt dat de weigering om verzoeker tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toe te laten tot gevolg zou hebben dat zijn echtgenote het grondgebied van de Unie in zijn geheel zou dienen te verlaten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, waarnaar verzoeker trouwens zelf verwijst, blijkt dat het bestaan van een inreisverbod een beletsel kan vormen om een familielid van een burger van de Europese Unie tot een verblijf in het Rijk toe te laten.

Verzoeker stelt in wezen dat verweerde op incorrecte gronden of op kennelijk onredelijke wijze besloot dat zijn verblijfsaanvraag kon worden afgewezen op grond van de vaststelling dat hij is onderworpen aan een inreisverbod.

Hierbij moet worden aangegeven dat de Raad bij de beoordeling van de vraag of een bestuur de materiële motiveringsplicht heeft miskend niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker stelt dat noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier informatie voorligt in verband met het inreisverbod. Bovendien zijn de vermelde data van geldigheid van het inreisverbod verschillend van de eerdere beslissing die genomen werd ten aanzien van zijn gezinshereningaanvraag.

In weerwil van verzoekers betoog wordt in de bestreden beslissing duidelijk melding gemaakt van het inreisverbod dat is opgelegd door de Duitse autoriteiten en dat geldig is voor het gehele Schengengrondgebied. In de beslissing wordt immers het volgende gemotiveerd: *“Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkenen het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Duitse autoriteiten. Betrokkene staat geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art 24 S I S II) tot 12.08.2026 Betrokkene werd door Duitsland (DEP15152148920000001) ter fine van weigering van toegang gesigneerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang*

beheist wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.” Nazicht van de stukken van het administratief dossier leert dat het dossier een kopie bevat van een antwoord van de Duitse autoriteiten via het SIRENE netwerk met vermelding dat verzoeker tot 12 augustus 2026 onder inreisverbod staat.

Waar verzoeker in de synthesememorie stelt dat deze gegevens hem niet werden overgemaakt bij de opvraging van de stukken van het administratief dossier, merkt de Raad op dat de kritiek niet dienstig is, nu verzoeker niet aantoont dat hij niet onder een inreisverbod zou vallen. Verzoekers kritiek over de eerdere verkeerde vermelding van de geldigheid van het inreisverbod tot 22 augustus 2022 is evenmin dienstig, nu verzoeker hoe dan ook niet aantoont dat hij thans niet onder een inreisverbod zou staan.

Verzoeker betoogt vervolgens dat verweerde niet betwist dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. De aanvraag wordt daarom ontrect geweigerd louter omwille van het inreisverbod.

In weerwil van verzoekers betoog kan in de bestreden beslissing niet worden gelezen dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Verweerde stelt vast dat verzoeker niet beschikt over een recht tot binnenkomst in België en dat hij de andere voorwaarden voor gezinshereniging niet verder onderzoekt, nu hij door het inreisverbod geen aanspraak kan maken op een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: “*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht*”

Verzoeker stelt vervolgens dat er niet kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 omdat hij geen gezinshereniging aanvraagt met een Belg die haar recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend. Verzoeker vraagt immers gezinshereniging met een burger van de Unie die wel haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de uitspraak van het Europees Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018. In dit arrest wordt onder andere het volgende gesteld:

“(…)

57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend (...)”

Artikel 20 van het VWEU, dat handelt over het burgerschap van de Unie, verleent aan iedere burger van de Unie een fundamenteel en persoonlijk recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Conform artikel 21 van het VWEU wordt dit recht uitgeoefend onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

De Raad herinnert eraan dat het eventuele verblijfsrecht van een derdelander in een lidstaat van de Unie is afgeleid uit de uitoefening van het recht van vrij verkeer door een burger van de Unie (zie HvJ van 12 maart 2014, O. en B., C- 456/12, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het Hof heeft geoordeeld dat de gemeenschapswetgever het belang heeft erkend van de bescherming van het gezinsleven van de onderdanen van de lidstaten voor de opheffing van de belemmeringen van de door het verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden, wat met name blijkt uit de verordeningen en

richtlijnen van de Raad betreffende het vrije verkeer van werknemers en zelfstandigen binnen de Gemeenschap (HvJ 25 juli 2002, C-459/99, Brax, pt. 53).

Het Hof heeft eveneens geoordeeld dat de bepalingen waarin een fundamenteel beginsel verankerd is, zoals het vrije verkeer van personen, ruim moeten worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen (HvJ 7 oktober 2010, C-162/09, Lassal, pt. 31). De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof daarentegen restrictief worden uitgelegd (HvJ 3 juni 1985, C-139/85, Kempf, pt. 13).

Het is niet betwist dat de Roemeense echtgenote van verzoeker thans haar recht van vrij verkeer en verblijf uitoefent in België.

Om geen afbreuk te doen aan artikel 21 van het VWEU, de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) en het nuttig effect van het burgerschap van de Unie, moet de verwerende partij, voor zij een aanvraag tot gezinsherening niet in aanmerking neemt om reden dat een inreisverbod werd aangeleverd aan de derdelander, familielid van een Unieburger, nagaan of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen deze derdelander en de Unieburger waardoor (indien dergelijke afhankelijkheidsverhouding wel degelijk aanwezig is) de Unieburger verhinderd wordt in de uitoefening van zijn recht op vrij verkeer en verblijf.

De bestreden beslissing bevat volgende afweging in dit verband:

"Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 16.12.2019 een huwelijk is aangegaan met referentiepersoon, met andere woorden na het in voege gaan van voormelde seining. Na dit huwelijk nam u de achternaam van uw vrouw aan. Een huwelijk geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn echtgenote niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstellbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Er is verder geen sprake van gemeenschappelijke kinderen. Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorthing van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, zijn echtgenote ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Er kan worden besloten dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12 1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08 2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds de toegang tot de Schengenzone is ontzegd, hetgeen noch opgegeven noch geschorst is door de Duitse autoriteiten en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf."

Verzoeker laat na aan te tonen dat zijn echtgenote wordt gedwongen het grondgebied of Schengengebied te verlaten. Er kon aldus wel degelijk vastgesteld worden, ook na de afgifte van een bijlage 19ter, dat verzoeker zich niet kan beroepen op een verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40bis van de vreemdelingenwet en het Unierecht, nu verzoeker onder een inreisverbod valt.

Verzoeker betoogt verder dat artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en het redelijkheidsbeginsel worden geschonden door hem te verhinderen een gezinsleven te leiden met zijn echtgenote.

De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en evenmin gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Een schending van het gezins- en/of privéleven is niet aan de orde en de beschouwingen daaromtrent zijn niet dienstig.

Er dient te worden herhaald dat verweerde geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie met zijn echtgenote heeft vastgesteld zodat zijn echtgenote ook niet verplicht is om verzoeker te vergezellen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij zijn voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. In de bestreden beslissing wordt benadrukt dat verzoeker in het huwelijk is getreden op 16 december 2019, nadat de seining reeds in voege was getreden. Een huwelijk geeft hem niet automatisch recht op een verblijf. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder niet dat verzoeker op geen enkele wijze kan worden gescheiden van zijn echtgenote van wie hij zou afhankelijk zijn. Er is evenmin sprake van gemeenschappelijke kinderen.

De Raad benadrukt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, *Gül/Zwitserland*; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Tevens moet, met verwijzing naar de besprekking van de voorgaande onderdelen van het middel, worden herhaald dat verweerde een belangenafweging doorvoerde en dat niet blijkt dat verweerde hierbij uitging van een incorrecte feitenvinding of dat hij kennelijk onredelijk otrat. Er blijkt *in casu* geenszins dat er op verweerde enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die een hinderpaal zou kunnen vormen om de bestreden beslissing te nemen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De Raad stipt bijkomend aan dat uit de beslissing niet blijkt dat verzoeker definitief van zijn echtgenote zou worden gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met het oog op de opheffing of opschoring van het inreisverbod. De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoeker een verzoek indient tot opheffing of opschoring van het inreisverbod en vervolgens met de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk terugkeert, met het oog op eventuele gezinsherening in België.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt tenslotte dat het hoorrecht is geschonden doordat hij niet werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Hij meent dat hij de mogelijkheid diende te krijgen om gehoord te worden nopens de afhankelijkheid van zijn echtgenote en de onmogelijkheid om zijn gezinsleven te bestendigen vanop afstand.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

In deze zaak heeft verzoeker evenwel ruimschoots de mogelijkheid gehad om bij het indienen van zijn aanvraag nuttig voor zijn belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken om aan te tonen dat hij aan de verblijfsvooraarden voldoet. Hij heeft aldus zijn standpunt op nuttige wijze naar voor kunnen brengen. Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop kan kunnen hebben. Met andere woorden kan uit een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing beïnvloeden, wanneer verzoeker zou aantonen dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om relevante gegevens mee te delen die de inhoud van de beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Verzoeker wijst er in dit verband op dat hij actief deelneemt aan hun gezinsinkomen aangezien hij werkt en dat hij een sociaal leven uitbouwt en aan zijn carrière werkt in België, sinds hij in het bezit is van een voorlopig verblijfsrecht. Verzoeker toont hiermee evenwel niet aan dat hij op geen enkele wijze mag worden gescheiden van zijn echtgenote van wie hij afhankelijk zou zijn. Er blijkt geen zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn echtgenote dat aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Aldus brengt hij geen elementen bij die de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden. Het loutere feit dat verzoeker van oordeel is dat deze elementen zouden moeten volstaan om hem een verblijfsrecht in het Rijk toe te kennen, volstaat niet om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

De schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en als algemeen beginsel van het Unierecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechting op zeventien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN